

Sygn. akt IV Ka 744/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale M. B. przedstawiciela Państwowej Inspekcji Pracy w W.

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r.

sprawy **D. K.**

syna T. i S. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

obwinionego z art.121 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013, poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r. poz. 598) w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013, poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r. poz. 598), art. 1 Ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz.U. Nr 166, poz. 1608 ze zmianami oraz z 2009 r. Nr 221, poz. 1737),

art. 281 pkt 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz.U. z 1998 roku, Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2014 r. poz. 208) w zw. z art. 281 § 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz.U. z 1998 roku, Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2014 r. poz. 208), art. 22 pkt 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz.U. z 1998 roku Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz 2014 r. poz. 208)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 27 lutego 2015 r. sygnatura akt II W 628/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1) za podstawę ukarania D. K. w miejsce art. 22 pkt 1² ustawy z 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy przyjmuje art. 22 § 1² tejże ustawy,

2) wymiar kary grzywny orzeczonej wobec obwinionego obniża do 4 000 (czterech tysięcy);

I. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 złotych oraz wymierza mu 400 złotych opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 744/15

UZASADNIENIE

D. K. obwiniony został o to, że:

I. prowadząc działalność gospodarczą w Ś. przy ul. (...) – „(...)” w okresie od dnia 30.04.2013 roku do dnia 14.04.2014 roku prowadził ją w zakresie świadczenia usług pracy tymczasowej polegającej na zatrudnianiu pracownika S. S. i M. K. – zatrudnianego na podstawie umowy cywilnej do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika tj. (...) Sp. Z o.o. w Ż. bez wymaganego wpisu do Rejestru Agencji Zatrudnienia,

tj. o popełnienie wykroczenia z art. 121 ust.1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 r., poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r. poz.598) w zw. z art. 18 ust.1 pkt 4 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013, poz. 674 ze zmianami oraz z 2014 r., poz. 598), art. 1 Ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (Dz.U. Nr 166, poz. 1608 ze zmianami oraz z 2009 r. Nr 221, poz.1727);

II. prowadząc działalność gospodarczą w Ś. przy ul. (...) – „(...)” zatrudniał w okresie od dnia 28.02.2014 roku do dnia 14.09.2014 roku na terenie zakładu (...) sp. Z o.o. w Ż. Pana M. K. zawierając umowę cywilno-prawną – zlecenie w warunkach, w których zgodnie z art. 22§1 kp powinna być zawarta umowa o pracę,

tj. o popełnienie wykroczenia z art. 281 pkt 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy (Dz. Y. z 1998 roku, Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2014 r. poz.208) w zw. z art. 281§1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r Kodeks pracy (Dz.U. z 1998 roku, Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2014 r., poz. 208), art. 22 pkt1² Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz. U. z 1998 roku Nr 21, poz. 94 e zmianami oraz 2014 r. poz. 208).

Zaskarżonym wyrokiem D. K. uznany został za winnego popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 121 ust.1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 18 ust.1 pkt 4 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 281 pkt 1 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy w zw. z art. 22 pkt 1² Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy i za to na podstawie art. 121 ust.1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9§2 kw wymierzono obwinionemu karę 5000 zł grzywny.

Wyrok powyższy zaskarżył obwiniony D. K., zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treści rozstrzygnięcia poprzez:

a. wadliwe ustalenie, że zatrudniony u obwinionego pracownik S. S. winien – z uwagi na wykonywanie czynności na terenie (...) sp. Z o.o. – podlegać ustawie o zatrudnieniu pracowników tymczasowych, gdy tymczasem pracownik ten w chwili zdarzenia nie był pracownikiem tymczasowym,

b. wadliwe ustalenie, że obwiniony zatrudniał w okresie od 28 lutego 2014 r. do 14 września 2014 r. M. K. na terenie zakładu (...) sp. Z o.o. zawierając umowę cywilno-prawną – zlecenie w warunkach, w których zgodnie z art. 22§1 kp powinna być zawarta umowa o pracę, gdy tymczasem umowa ta odpowiadała istocie wykonywanych czynności i była wyrazem swobodnej woli stron,

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 121 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 18 tejże ustawy poprzez wadliwe przyjęcie, że obwiniony delegując S. S. do wykonywania pracy na terenie (...) sp. Z o.o. działał jak agencja pracy tymczasowej, gdy tymczasem było to zwykle

delegowanie pracownika poza zakład pracy i tym samym nie zostało wypełnione znamię wykroczenia z art. 121 ww. ustawy w postaci „prowadzenia agencji pracy tymczasowej”,

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 281§1 pkt 1 kp w zw. z art. 22§1 kp poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że obwiniony zawarł z M. K. umowę cywilno-prawną – zlecenie w warunkach, w których zgodnie z art. 22§1 kp powinna być zawarta umowa o pracę, gdy tymczasem umowa ta odpowiadała istocie wykonywanych czynności i była wyrazem swobodnej woli stron.

Tym samym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów.

Jako wniosek ewentualny skarżący domagał się :

a. w zakresie pkt II wyroku wyeliminowanie z podstawy skazania art.1 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, jako że przepis ten nie został przez obwinionego w żaden sposób naruszony,

b. w zakresie pkt II wyroku wyeliminowanie z podstawy skazania okoliczności dotyczących pkt II wyroku wyeliminowanie z podstawy skazania okoliczności dotyczących popełnienia wykroczenia „w zw. z art. 281§1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. kodeks pracy [...]” jako że ten sam czyn opisano jako kwalifikowany z art. 281 pkt 1 (gdzie zapomniano o §1) (a więc w istocie tego samego) co spowodowało, że obwiniony dwukrotnie odpowiedział za to samo wykroczenie

c. stosowne zmniejszenie wymiaru kary.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jedynie w niewielkim zakresie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, a stanowisko swe w zakresie sprawstwa i zawinienia D. K. dostatecznie uzasadnił. W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego- zbędną wydaje się ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, poniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym, odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez przesłuchanie obwinionego, który w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie uczestniczył. Ta czynność w najmniejszym nawet zakresie nie spowodowała konieczności zmiany poczynionych wcześniej ustaleń faktycznych. Przeciwnie, potwierdziła trafność poglądu wyrażonego przez Sąd Rejonowy.

I tak, jak wynika wprost z art. 18 ust.1 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia i rynku pracy prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług pracy tymczasowej, polegających na zatrudnieniu pracowników tymczasowych i kierowaniu tych pracowników oraz osób niebędących pracownikami do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierunkiem pracodawcy użytkownika, na zasadach określonych w przepisach o zatrudnianiu pracowników tymczasowych – wymaga wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, zwanego dalej „rejestrem”.

Odnosząc powyższe uregulowanie prawne do sprawy omawianej należy stwierdzić, iż niewątpliwym jest, że obwiniony prowadził (i prowadzi nadal) w istocie agencję zatrudnienia, choć wyjaśniając w postępowaniu odwoławczym unikał takowego określenia. Stwierdził jednak, że jest właścicielem firmy (...), która między innymi zajmuje się świadczeniem usług kontroli jakości, co polega na tym, że pozyskuje pracowników, którzy następnie wykonują pracę w innych podmiotach gospodarczych, lecz w dalszym ciągu są osobami zatrudnionymi w firmie obwinionego.

Już tylko powyższe nie pozostawia cienia wątpliwości, że działalność gospodarcza D. K. to m.in. prowadzenie agencji zatrudnienia, której specyfiką jest to, że pracownicy pozostający w gestii obwinionego nie są na stałe przekazywani do dyspozycji innych pracodawców lecz jedynie na czas kiedy są tam niezbędni.

Tak więc może być to zaledwie kilka godzin jak też i wiele miesięcy, czy nawet lat.

Nie zmienia to tego, że pracownicy, którzy są w dyspozycji D. K., kierowani są do zatrudnienia w innych jednostkach jedynie tymczasowo, zaś wynagrodzenie, które wypłaca obwiniony otrzymują jedynie wtedy, gdy to tymczasowe zatrudnienie realizują.

W konsekwencji nie można mieć wątpliwości, że obwiniony miał obowiązek dokonać stosownego wpisu do „rejestrów”, a czego niewątpliwie nie uczynił, zaś jego twierdzenie, że nie wiedział o wymaganej powinności w żaden sposób nie może zwalniać od odpowiedzialności karnej, bowiem nie sposób przyjąć, że owa nieświadomość (jeśli taka faktycznie była) była usprawiedliwiona, zwłaszcza dlatego, iż osoba prowadząca działalność tego typu jak D. K. musi znać przepisy prawa związane z charakterem tej działalności.

Tym samym obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 121 ust.1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Nie można mieć także wątpliwości co do tego, że z M. K. obwiniony musiał zawrzeć umowę o pracę, nie zaś umowę zlecenia.

Wynika to wprost nie tylko z tego, że inny pracownik obwinionego – S. S. wykonując praktycznie takie same czynności zawodowe zatrudniony był na podstawie umowy o pracę, lecz z tego, że M. K. będąc formalnie jedynie delegowanym do zakładu (...) w istocie przez długi okres czasu świadczył tam pracę tak jak każdy inny pracownik zatrudniony w tym właśnie podmiocie.

Mimo tego, zastąpiono wbrew art. 22§1² umowę o pracę umową cywilnoprawną, a tym samym doszło do popełnienia wykroczenia z art. 281 kp.

Z uwagi na powyższe – apelacja w jej zasadniczej części nie mogła być uwzględniona.

Nie sposób także uwzględnić apelację w zakresie o jakim mowa w jej zarzucie „ewentualnym” w punkcie 1a i b.

Wynika to z tego, że kwestionowane tam przez skarżącego przepisy powołane zostały błędnie przez autora wniosku o ukaranie lecz nie zostały one zaakceptowane przez Sąd I instancji. By się o tym przekonać wystarczającą jest lektura części skazującej wyroku z 27 lutego 2015 r. (k-81-odwrot).

Jedyna korektą jaką miał zatem poczynić w tej części Sąd Okręgowy to błędne przyjęcie i nie kwestionowanie tego przez apelującego, art. 22 pkt 1² kodeksu pracy, choć przepis ten nie zawiera punktów lecz paragrafy.

Na uwzględnienie (częściowe) zasługuje natomiast zarzut dotyczący wymiaru kary orzeczonej względem obwinionego.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż złożenie sprzeciwu od pierwotnego wyroku Sadu I instancji nie powinno w sprawie omawianej skutkować dodatkowym ukaraniem D. K., a tak się właśnie stało, skoro Sąd Rejonowy w kwestionowanym wyroku orzekł grzywnę o 1000 zł wyższą.

Tym samym Sąd II instancji obniżył wymiar tej kary z 5000 zł do 4000 zł uznając, że rozstrzygnięcie to jest po prostu sprawiedliwe.

Z uwagi na powyższe – orzeczono jak w wyroku.

pd